

Πάνειον - Αριθμός Δεκατέσσερα

Η Απογοήτευση ως το Κλειδί για τη Δοκιμασία του Ναού

Jeff Pippenger

2026-02-18

Το θέμα του αγιαστηρίου υπήρξε το «κλειδί» που ξεκλειδωσε την απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844 κατά την αρχή του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου, και το θέμα της απογοητεύσεως είναι το «κλειδί» για να ξεκλειδώσει το μήνυμα του αγιαστηρίου της δοκιμασίας του ναού στο τέλος του τρίτου αγγέλου.

Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι αν δέσεις επί της γης, θα είναι δεμένο στους ουρανούς· και ό,τι αν λύσεις επί της γης, θα είναι λυμένο στους ουρανούς.
Ματθαίος 16:19.

Το γεγονός ότι η 11η Σεπτεμβρίου 2001 νοείται ως «9/11», σε συμφωνία με το ότι το «911» αποτελεί το σύμβολο κλήσεως εκτάκτου ανάγκης στις Ηνωμένες Πολιτείες, σχεδιάστηκε από Εκείνον που σχεδίασε τα πάντα. Η κατανόηση της απογοητεύσεως της 18ης Ιουλίου 2020 είναι εκείνη που επιτρέπει να αναγνωρισθεί ως τέτοιο το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων· αλλά μόνο από εκείνους που επιθυμούν να δουν ότι ο Ιησούς παριστάνει το πνευματικό διά του φυσικού σήμερα, ουδόλως διαφορετικά απ' ό,τι έπραττε πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Η όραση «20/20» είναι η καλύτερη που μπορεί κανείς να έχει, και η απογοήτευση του 2020 είναι το ορόσημο που επιτρέπει να αναγνωρισθεί ο ναός στην προφητική ιστορία των δέκα παρθένων.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 απεικονίζει επίσης την εμπειρία του Αντβεντιστικού λαού». Η Μεγάλη Διαμάχη, 393.

Η όραση είκοσι-είκοσι είναι ακόμη καλύτερη όταν συνδυάζεται με την εκ των υστέρων γνώση που αντιπροσωπεύεται από τις θεμελιώδεις αλήθειες. Ο Παύλος διδάσκει ότι «τα πνεύματα των προφητών υποτάσσονται εις τους προφήτας», και επομένως οι παρθένες του Ματθαίου είναι οι ίδιες παρθένες τις οποίες ο Ιωάννης προσδιορίζει ως τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και ο Ιωάννης τις προσδιορίζει ως παρθένες στην—Αποκάλυψη 144.

Οἷτοι εἰσὶν οἵτινες μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. Οἷτοι εἰσὶν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγη. Οἷτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἀρνίῳ. Ἀποκάλυψις 14:4.

Οι πρώτοι καρποί της φθινοπωρινής περιόδου είναι οι παρθένοι που ακολουθούν το Αρνίον μέσα στον ναό, και το «κλειδί» για την κατανόηση του ναού είναι η απογοήτευση του 2020.

Καὶ τὴν κλειδα τοῦ οἴκου τοῦ Δαυὶδ θὰ θέσω ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ· καὶ θὰ ἀνοίγη, καὶ οὐδεὶς θὰ κλείη· καὶ θὰ κλείη, καὶ οὐδεὶς θὰ ἀνοίγη. Ησαΐας 22:22.

Εάν ένας Αντβεντιστής πρόκειται να συγκαταλέγεται μεταξύ των 144.000, θα πρέπει, κατ' αποφατική προφητική αναγκαιότητα, να έχει υποστεί μια απογοήτευση που προκλήθηκε από τη διατύπωση μιας δημόσιας πρόρρησης η οποία απέτυχε.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήσαν φρόνιμες και οι πέντε ωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή για τον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, August 19, 1890.

Η μάχη του Πανίου στο δεκαπέντε εδάφιο του Δανιήλ ένδεκα είναι η μάχη που οδηγεί στο δεκαέξι εδάφιο, το οποίο ταυτοποιεί τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Και ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θὰ ἔλθῃ, καὶ θὰ ἐγείρῃ πρόχωμα, καὶ θὰ κυριεύσῃ τὰ πλεόν ὀχυρωμένας πόλεις· καὶ οἱ βραχίονες τοῦ νότου δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντισταθῶσιν, οὔτε ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς αὐτοῦ, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ δύναμις διὰ νὰ ἀντισταθῇ. Δανιήλ 11:15.

Σε αυτό το εδάφιο οι Ηνωμένες Πολιτείες νικούν τη Ρωσία, μαζί με τον εκλεκτό λαό της Ρωσίας. Αλλά στο επόμενο εδάφιο, κανείς δεν μπορεί να αντισταθεί στην άνοδο της Ρώμης, η οποία σημαδεύει τον Ιούδα και την Ιερουσαλήμ ως το πρώτο βήμα στην κατάκτηση του κόσμου· καθώς η Ρώμη ανήλθε ως η τέταρτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Με το να στέκεται στην κυριολεκτική ένδοξη γη στο εδάφιο δεκαέξι, το σύμβολο της εξουσίας της κυριολεκτικής Ρώμης βρισκόταν μέσα στην κυριολεκτική ένδοξη γη· τυποποιώντας έτσι το εδάφιο σαράντα ένα, όταν το σημάδι της εξουσίας της πνευματικής Ρώμης επιβάλλεται επάνω στην πνευματική ένδοξη γη των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τα δύο κέρατα του θηρίου της γης της Αποκάλυψης δεκατρία αντιπροσωπεύουν τον Ρεπουμπλικανισμό και τον Προτεσταντισμό. Στο εδάφιο δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα, ο Αντίοχος ο Μέγας, γνωστός ως Αντίοχος Γ΄ και Αντίοχος ο Μέγας, νικά το νότιο βασίλειο, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τη δυναστεία των Πτολεμαίων. Ο Αντίοχος αντιπροσωπεύει τον Ντόναλντ Τραμπ και ο βασιλιάς του νότου αντιπροσωπεύει τη Ρωσία. Η μάχη του Πανίου είναι η μάχη μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ρωσίας και του εκλεκτού λαού της Ρωσίας, μάχη στην οποία επικράτησε ο Αντίοχος, αλλά κατόπιν είδε το βασίλειό του να κατακτάται από την κατά γράμμα Ρώμη —τη δύναμη του εδαφίου δεκατέσσερα— η οποία εγκαθιδρύει την εξωτερική όραση του Ρεπουμπλικανικού κέρατος του θηρίου της γης. Η εσωτερική όραση αντιπροσωπεύεται από το Προτεσταντικό κέρασ του θηρίου της γης. Και τα δύο κέρατα βρίσκονται στη μάχη του Πανίου, διότι ο Πέτρος είναι εκεί ως Προτεστάντης με το μήνυμά του από το βιβλίο του Ιωήλ.

250 Χρόνια

Όταν εξετάζουμε τις δύο γραμμές του θηρίου της γης, διαπιστώνουμε ότι το 1776 το θηρίο της γης άρχισε την άνοδό του, και έως το 1798, (είκοσι δύο έτη αργότερα) το θηρίο της θαλάσσης της Αποκάλυψης δεκατρία έλαβε τη θανατηφόρο πληγή του, και το θηρίο της γης άρχισε την κυριαρχία του ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Διακόσια πενήντα έτη αργότερα, το 2026, έχουμε αφυπνισθεί στη δοκιμασία του εσωτερικού ναού που άρχισε στις 8 Μαΐου 2025.

Τα «250» αυτά έτη συνδέονται επίσης με τον Αντίοχο τον Μέγα. Αρχίζοντας από το διάταγμα του 457 π.Χ. και προβάλλοντας από εκείνο το διάταγμα διακόσια πενήντα έτη, φθάνουμε στο 207, επτά έτη πριν από τη μάχη του Πανίου, και δέκα έτη μετά την ήττα του Αντίοχου από τον

Πτολεμαίο στη μάχη της Ραφίας, η οποία παριστάνεται στο εδάφιο ένδεκα του Δανιήλ ένδεκα. Το Δανιήλ 11:11 είναι, βεβαίως, η εξωτερική γραμμή του Δημοκρατικού κέρατος, η οποία ευθυγραμμίζεται με την Αποκάλυψη 11:11, που είναι η εσωτερική γραμμή του Προτεσταντικού κέρατος. Ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη είναι το ίδιο βιβλίο, και η Αποκάλυψη χρησιμοποιεί τις σφραγίδες ως σύμβολα της εξωτερικής προφητείας και τις εκκλησίες ως σύμβολα της παράλληλης εσωτερικής προφητείας.

Ο Κύρος αντιπροσωπεύει και τα τρία διατάγματα, διότι δεν μπορεί να υπάρξει τρίτο χωρίς πρώτο και δεύτερο.

«Στο έβδομο κεφάλαιο του Έσδρα βρίσκεται το διάταγμα. Εδάφια 12–26. Στην πληρέστερη μορφή του εκδόθηκε από τον Αρταξέρξη, βασιλέα της Περσίας, το 457 π.Χ. Όμως, στο Έσδρα 6:14 αναφέρεται ότι ο οίκος του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ οικοδομήθηκε “κατά τήν προσταγήν [«διάταγμα», περιθώριο] τοῦ Κυρίου, καὶ Δαρείου, καὶ Ἀρταξέρξου βασιλέως Περσῶν.” Αυτοί οι τρεις βασιλείς, θεσπίζοντας, επαναβεβαιώνοντας και ολοκληρώνοντας το διάταγμα, το έφεραν στην τελειότητα που απαιτούσε η προφητεία, ώστε να σημάνει την έναρξη των 2300 ετών. Λαμβάνοντας ως χρονολογία της εντολής το 457 π.Χ., τον χρόνο κατά τον οποίο το διάταγμα ολοκληρώθηκε, διαπιστώθηκε ότι κάθε επιμέρους στοιχείο της προφητείας σχετικά με τις εβδομήντα εβδομάδες είχε εκπληρωθεί.» The Great Controversy, 326.

Από τα τρία διατάγματα που εκπροσωπούνται από τον Κύρο το 457 π.Χ., «250» έτη ολοκληρώνονται στην ιστορία μεταξύ της μάχης της Ραφίας το 217 π.Χ., όταν ο Πτολεμαίος Δ΄ νίκησε τον Αντίοχο τον Μέγα, και του 200 π.Χ., όταν κατόπιν ο Αντίοχος νίκησε τον Πτολεμαίο στη μάχη του Πανίου στο εδάφιο δεκαπέντε. Η γραμμή ευθυγραμμίζει τον Αντίοχο τον Μέγα με τον Donald Trump. Στην αρχή της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, από το 1776 έως το 1798, υπάρχει μία περίοδος «22» ετών που αντιπροσωπεύει την άνοδο της έκτης βασιλείας. Αυτά τα «22» έτη επίσης απεικονίζουν την ιστορία που εκπροσωπείται από τον αριθμό «22» στο τέλος της ιστορίας της έκτης βασιλείας, από το 2001 έως το 2023. Το «22» είναι το σύμβολο του συνδυασμού της Θεότητας με την ανθρωπότητα, ο οποίος επιτελείται μέσα στην ιστορία της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας, η οποία είναι το θηρίο της γης με ένα εξωτερικό κέρα του Ρεπουμπλικανισμού και ένα εσωτερικό κέρα του Προτεσταντισμού.

Το έργο που επιτελεί ο Χριστός με την ένωση που παριστάνεται από το «22» είναι το τελικό έργο του Χριστού στα Άγια των Αγίων, το οποίο παριστάνεται με την εξάλειψη της αμαρτίας, η οποία, σύμφωνα με τον Ιωήλ, συνοδεύόμενο από το θεόπνευστο σχόλιο του Πέτρου, λαμβάνει χώρα κατά την έκχυση της όψιμης βροχής.

Μετανοήσατε, λοιπόν, και επιστρέψατε, ώστε να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, όταν έλθουν καιροί αναψυχής από την παρουσία του Κυρίου. Πράξεις 3:19.

Η εξάλειψη της αμαρτίας είναι το τελευταίο έργο του ουράνιου Αρχιερέα.

«Καθώς κατά την αρχαιότητα οι αμαρτίες του λαού, διά της πίστεως, ετίθεντο επάνω στην περί αμαρτίας προσφορά και, μέσω του αίματός της, μεταφέρονταν, κατά τύπον, στο επίγειο αγιαστήριο, έτσι και στη νέα διαθήκη οι αμαρτίες των μετανοούντων, διά της πίστεως,

εναποτίθενται στον Χριστό και μεταφέρονται, στην πραγματικότητα, στο επουράνιο αγιαστήριο. Και καθώς ο τυπικός καθαρισμός του επίγειου επιτελείτο με την αφαίρεση των αμαρτιών από τις οποίες αυτό είχε μολυνθεί, έτσι και ο πραγματικός καθαρισμός του επουράνιου πρόκειται να επιτελεσθεί με την αφαίρεση, ή την εξάλειψη, των αμαρτιών που είναι εκεί καταγεγραμμένες. Πριν όμως αυτό μπορέσει να επιτελεσθεί, πρέπει να γίνει εξέταση των βιβλίων του αρχείου, ώστε να καθορισθεί ποιοι, μέσω μετανοίας για την αμαρτία και πίστεως στον Χριστό, δικαιούνται τα ευεργετήματα της εξιλέωσής Του. Ο καθαρισμός του αγιαστηρίου, επομένως, περιλαμβάνει έργο διερεύνησης—έργο κρίσεως. Το έργο αυτό πρέπει να επιτελεσθεί πριν από την έλευση του Χριστού για να λυτρώσει τον λαό Του· διότι όταν έλθει, ο μισθός Του είναι μαζί Του, για να αποδώσει στον καθένα σύμφωνα με τα έργα του. Αποκάλυψη 22:12». Η Μεγάλη Διαμάχη, 421.

Το έργο που άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844 άρχισε στο αποκορύφωμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και το έργο ολοκληρώνεται στο αποκορύφωμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, την οποία ο Πέτρος προσδιορίζει ως την περίοδο της εξάλειψης της αμαρτίας, η οποία σηματοδοτεί την περίοδο της κρίσεως των ζώντων, όταν έρχονται οι «καιροί αναψυχής».

«Το έργο της ανακριτικής κρίσεως και της εξαλείψεως των αμαρτιών πρέπει να ολοκληρωθεί πριν από τη δεύτερη παρουσία του Κυρίου. Εφόσον οι νεκροί πρόκειται να κριθούν από όσα είναι γραμμένα στα βιβλία, είναι αδύνατον οι αμαρτίες των ανθρώπων να εξαλειφθούν πριν από την κρίση κατά την οποία οι υποθέσεις τους πρόκειται να εξεταστούν. Αλλά ο απόστολος Πέτρος δηλώνει σαφώς ότι οι αμαρτίες των πιστών θα εξαλειφθούν «όταν έλθωσι καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου, και αποστείλη τον προκεχειρισμένον εις εσάς Ιησούν Χριστόν». Πράξεις 3:19, 20. Όταν η ανακριτική κρίση ολοκληρωθεί, ο Χριστός θα έλθει, και ο μισθός Του θα είναι μαζί Του, για να αποδώσει εις έκαστον κατά τα έργα αυτού». Η Μεγάλη Διαμάχη, 485.

Οι «καιροί τῆς ἀναψύξεως» εἶναι ἐπίσης οἱ «καιροί τῆς ἀποκαταστάσεως πάντων».

Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, ώστε να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, για να έλθουν καιροί αναψυχής από την παρουσία του Κυρίου, και να αποστείλει τον Ιησού Χριστό, ο οποίος προκηρύχθηκε προηγουμένως σε σας· τον οποίο πρέπει να δεχθεί ο ουρανός μέχρι των καιρών της αποκαταστάσεως των πάντων, για τα οποία ο Θεός ελάλησε διά στόματος πάντων των αγίων προφητών αυτού απ' αιώνας. Πράξεις 3:19–21.

Οι «καιροί αναψύξεως» έρχονται «από προσώπου τοῦ Κυρίου», γεγονός που λαμβάνει χώρα όταν αποσταλεί «Ἰησοῦς Χριστός». Όταν ο άγγελος της Αποκαλύψεως δέκα κατέβηκε στις 11 Αυγούστου 1840, η Αδελφή Ουάιτ προσδιόρισε ότι ο άγγελος «δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό». Το έργο που άρχισε ο Χριστός στις 22 Οκτωβρίου 1844 προεισήχθη από την ιστορία του 1840 έως 1844· ιστορία την οποία η Αδελφή Ουάιτ λέγει ότι υπήρξε «ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού», ενώ συγχρόνως ευθυγραμμίζει ακριβώς αυτή την ιστορία με την πεντηκοστιανή περίοδο στον καιρό του Πέτρου, και κατόπιν χρησιμοποιεί αυτές τις δύο γραμμές προφητικής ιστορίας για να υποδείξει εκ των προτέρων την κάθοδο του αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, ο οποίος φωτίζει τη γη με τη δόξα Του.

«Ο άγγελος που ενώνεται με τη διακήρυξη του μηνύματος του τρίτου αγγέλου πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του. Εδώ προλέγεται ένα έργο παγκόσμιας έκτασης και ασυνήθιστης ισχύος. Το κίνημα της παρουσίας των ετών 1840–44 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δύναμης του Θεού· το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου, και σε μερικές χώρες εκδηλώθηκε το μεγαλύτερο θρησκευτικό ενδιαφέρον που έχει παρατηρηθεί σε οποιαδήποτε χώρα από τη Μεταρρύθμιση του δέκατου έκτου αιώνα· αλλά και αυτά πρόκειται να ξεπεραστούν από το ισχυρό κίνημα υπό την τελευταία προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου.»

«Το έργο θα είναι παρόμοιο με εκείνο της Ημέρας της Πεντηκοστής. Όπως η “πρώιμη βροχή” δόθηκε, με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την έναρξη του ευαγγελίου, για να προκαλέσει τη βλάστηση του πολύτιμου σπόρου, έτσι και η “όψιμη βροχή” θα δοθεί στο τέλος του για την ωρίμανση του θερισμού. “Τότε θέλομεν γνωρίσει, εάν εξακολουθώμεν να γνωρίζωμεν τον Κύριον· η έξοδος Αυτού είναι ετοιμασμένη ως η αυγή· και θέλει ελθεί προς ημάς ως βροχή, ως η όψιμη και πρώιμη βροχή επί την γην.” Ωσηέ 6:3. “Χαίρετε, λοιπόν, υιοί της Σιών, και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας· διότι έδωκεν εις εσάς την πρώιμη βροχήν μετρίως, και θέλει καταβιβάσει εις εσάς βροχήν, πρώιμην βροχήν και όψιμην βροχήν.” Ιωήλ 2:23. “Έν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από του Πνεύματός Μου επί πάσαν σάρκα.” “Και πας όστις αν επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου, θέλει σωθή.” Πράξεις 2:17, 21.»

«Το μεγάλο έργο του ευαγγελίου δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί με μικρότερη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού από εκείνη που σημάδεψε την έναρξή του. Οι προφητείες που εκπληρώθηκαν με την έκχυση της πρώιμης βροχής κατά το άνοιγμα του ευαγγελίου πρόκειται να εκπληρωθούν ξανά με την όψιμη βροχή κατά την ολοκλήρωσή του. Εδώ είναι “ο καιροί της αναψυχής”, προς τους οποίους απέβλεπε ο απόστολος Πέτρος όταν είπε: “Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, ώστε να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, όταν έλθουν καιροί αναψυχής από της παρουσίας του Κυρίου· και θέλει αποστείλει τον Ιησούν.” Πράξεις 3:19, 20.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 611.

Το κίνημα των Αντβεντιστών από το 1840 έως το 1844 υπήρξε ένδοξη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, η οποία εισήγαγε το άνοιγμα του έργου του Χριστού στον καθαρισμό του αγιαστηρίου Του. Η ιστορία εκείνη άρχισε όταν ο Ιησούς, παρασταθείς ως ο πρώτος άγγελος της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα, κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840, όπως παριστάνεται στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως. Η εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, η οποία τότε άρχισε, κλιμακώθηκε έως το άνοιγμα της ανακριτικής κρίσεως και, επομένως, προτυπώσε μια εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού η οποία θα κλιμακωνόταν έως το κλείσιμο της ανακριτικής κρίσεως. Η περίοδος στο τέλος άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου, όταν ο Ιησούς κατήλθε και πάλι ως ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης κατεβλήθησαν με το άγγιγμα του Θεού, και το έργο της ανακριτικής κρίσεως μεταβλήθηκε από τους νεκρούς στους ζώντας. Οι βροχές έρχονται όταν ο Ιησούς αποστέλλεται.

Ο Ιησούς δίδαξε ότι πρέπει να ζητούμε, για να λαμβάνουμε, και ο Ζαχαρίας λέγει ότι πρέπει να ζητούμε τη βροχή του όψιμου, στον καιρό της βροχής του όψιμου. Είναι, λοιπόν, προφανές ότι πρέπει να γνωρίζετε πως βρίσκεστε στον καιρό της βροχής του όψιμου, ώστε να εκπληρώσετε την οδηγία του Ζαχαρία.

Ζητείτε παρά του Κυρίου βροχήν ἐν καιρῷ ὀψίμου βροχῆς· καὶ ὁ Κύριος θέλει ποιήσει λαμπρὰ νέφη καὶ θέλει δώσει ὄμβρους βροχῆς, εἰς ἕκαστον χόρτον ἐν τῷ ἀγρῷ. Ζαχαρίας 10:1.

Στις 9/11 ο Ιησούς κατέβηκε ως ο ἄγγελος της δέκατης ὄγδοης κεφαλαίου της Αποκάλυψης και η ὀψιμη βροχή ἄρχισε να ραντίζει· ὁμως πέφτει μόνον ἐπάνω σε εκείνους που εκπληρώνουν την εντολή του Ζαχαρία να «ζητήσουν την ὀψιμη βροχή», ὅταν ἔχουν την γνήσια κατανόηση ὅτι ἔχουν φθάσει «καιροὶ αναψυχῆς» και η αποκατάσταση των πάντων. Η ψυχή πρέπει να «αναγνωρίσει» ὅτι ἔχει φθάσει η προφητική περίοδος της ὀψιμης βροχῆς.

«Δεν πρέπει να περιμένουμε τη ὀψιμη βροχή. Ἐρχεται ἐπάνω σε ὅλους ὅσοι θα αναγνωρίσουν και θα οικειοποιηθῶν τη δρόσο και τις βροχές της χάριτος που πέφτουν ἐπάνω μας. Ὅταν συναθροίζουμε τα θραύσματα του φωτός, ὅταν εκτιμούμε τα βέβαια ελεῆ του Θεοῦ, ο Οποῖος ευαρεστεῖται στο να Τον εμπιστευόμαστε, τότε κάθε υπόσχεση θα εκπληρωθεῖ. [Παρατίθεται το Ησαΐας 61:11.] Ολόκληρη η γη πρόκειται να πληρωθεῖ με τη δόξα του Θεοῦ». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 984.

Στις 11/9 ἄρχισαν καιροὶ αναψυχῆς και ἄρχισε η ἐξάλειψη των αμαρτιῶν των ζώντων. Η κρίση αὐτή ευθυγραμμίζεται με τον ἴδιο τον πρώτο ὄρο της τριμερούς διαθήκης του Αβραάμ. Ο πρώτος εκείνος ὄρος ἦταν ὅτι, ὅταν ο Κύριος ἐβγαλε τον Ισραήλ ἀπὸ την αιγυπτιακή δουλεία, θα ἔκρινε τόσο τον λαὸ της διαθήκης Του ὅσο και το ἔθνος στο οποίο εἶχαν ζήσει ως πάροικοι και ξένοι. Ο πρώτος λαὸς της διαθήκης προεικόνιζε τον ἔσχατο λαὸ της διαθήκης, που εἶναι οἱ εκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Εκείνος ο προφητικός λαὸς θα κριθεῖ ως το Προτεσταντικὸ κέρασ του θηρίου της γης, ἐνῶ συγχρόνως κρίνεται το Ρεπουμπλικανικὸ κέρασ του θηρίου της γης.

Η κρίση του Δημοκρατικὸ κέρατος ἔρχεται στο τέλος της ιστορίας του, που εἶναι ο νόμος της Κυριακῆς. Ο νόμος της Κυριακῆς παριστάνεται στην εκπλήρωση του δεκάτου ἔκτου εδαφίου, κατὰ την οποία η Ρώμη κατέλαβε τον ἔλεγχο του Ιουδα το 63 π.Χ. — κατὰ την Ἡμέρα του Εξίλασμου, σύμφωνα με ὀρισμένους ιστορικούς.

Ο Αντίοχος ο Μέγας αντιπροσωπεύει τις Ἡνωμένες Πολιτεῖες στα εδάφια δέκα ἔως δεκαπέντε. Ο Ρόναλντ Ρήγκαν επικράτησε στη μάχη του εδαφίου δέκα, η οποία προεικόνιζε την κατάρρευση της Σοβιετικῆς Ἐνωσης στο εδάφιο σαράντα. Το Ησαΐας 8:8 ταυτοποιεῖ την ἴδια μάχη που παριστάνεται στα εδάφια δέκα και σαράντα του Δανιήλ ἑνδεκα, και αὐτὰ τα τρία παράλληλα εδάφια επιτρέπουν να ταυτοποιηθεῖ η Ρωσία ως η νικήτρια στη μάχη της Ραφίας του εδαφίου ἑνδεκα.

Η μάχη της Ραφίας στο ἑνδέκατο εδάφιο προεικόνισε τον πόλεμο στην Ουκρανία μεταξύ του βασιλέως του νότου (της Ρωσίας) και της αντιπροσώπου εξουσίας του παπισμοῦ (της Ουκρανίας). Ο πόλεμος ἐκινήθη ἀπὸ την Κυβέρνηση Ομπάμα κατὰ τον καιρὸ του πρώτου πάπα ἀπὸ το νότιο ἡμισφαίριο, ο οποίος ἦταν ἐπίσης ο πρώτος πάπας ἀπὸ τις Ἀμερικές, αν και ἀπὸ τη Νότια Ἀμερική. Το «νότος» εἶναι σύμβολο του παγκοσμιοτισμοῦ, του πνευματισμοῦ και του κομμουνισμοῦ, και ο πρώτος νότιος πάπας ἀπὸ τις Ἀμερικές ευθυγραμμίσθηκε με τον παγκοσμιοποιητὴ πρόεδρο Ομπάμα, ὅταν ἐφθασε ο πόλεμος του ἑνδεκάτου εδαφίου. Ο Ρήγκαν ως οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες στο δέκατο εδάφιο εἰσήλθε σε μυστική συμμαχία με ἕναν συντηρητικὸ πάπα· κατόπιν, οἱ Ναζὶ της Ουκρανίας χρησιμοποιοῦθηκαν ἀπὸ ἕναν παγκοσμιοποιητὴ πρόεδρο σε

περίοδο ενός παγκοσμιοποιητή πάπα. Οι Ηνωμένες Πολιτείες υπό τον Τραμπ βρίσκονται τώρα σε ανοικτή σχέση με τον πρώτο βορειοαμερικανό και λεγόμενο συντηρητικό πάπα.

Ο Ρήγκαν είχε μια μυστική συμμαχία με τον αντίχριστο της βιβλικής προφητείας στη μάχη του δεκάτου εδαφίου, και ο Ομπάμα εγκαινίασε τη μάχη του ενδεκάτου εδαφίου, σε μια περίοδο κατά την οποία και ο πάπας ήταν επίσης παγκοσμιοποιητής, όμοιος με τον Ομπάμα. Ο Τραμπ βρίσκεται τώρα σε ανοικτή σχέση με έναν πάπα παράλληλο προς τον Ρήγκαν, με την εξαίρεση ότι η αρχική μυστική συμμαχία είναι τώρα ανοικτή συμμαχία. Οι τρεις πάπες και οι τρεις πρόεδροι αντιστοιχούν στις τρεις μάχες των εδαφίων δέκα, ένδεκα και δεκαπέντε.

«Θαυμαστή στη διορατικότητα και πανουργία της είναι η Ρωμαϊκή Εκκλησία. Μπορεί να διακρίνει τι πρόκειται να συμβεί. Αναμένει τον καιρό της, βλέποντας ότι οι Προτεσταντικές εκκλησίες της αποδίδουν τιμή με την αποδοχή του ψευδούς σαββάτου και ότι προετοιμάζονται να το επιβάλουν με τα ίδια ακριβώς μέσα που η ίδια χρησιμοποίησε σε περασμένες εποχές. Εκείνοι που απορρίπτουν το φως της αλήθειας θα ζητήσουν ακόμη τη βοήθεια αυτής της αυτοαποκαλούμενης αλάθητης εξουσίας, για να εξυψώσουν έναν θεσμό που προήλθε από αυτήν. Το πόσο πρόθυμα θα έλθει σε βοήθεια των Προτεσταντών στο έργο αυτό δεν είναι δύσκολο να το εικάσει κανείς. Ποιος κατανοεί καλύτερα από τους παπικούς ηγέτες πώς να μεταχειρίζονται εκείνους που είναι ανυπάκουοι προς την εκκλησία;»

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, με όλες τις διακλαδώσεις της σε ολόκληρο τον κόσμο, αποτελεί μία απέραντη οργάνωση υπό τον έλεγχο της παπικής έδρας και προορισμένη να υπηρετεί τα συμφέροντά της. Τα εκατομμύρια των μελών της, σε κάθε χώρα της γης, διδάσκονται να θεωρούν εαυτούς δεσμευμένους σε υποταγή προς τον πάπα. Οποιαδήποτε κι αν είναι η εθνικότητά τους ή η κυβέρνησή τους, οφείλουν να θεωρούν την εξουσία της εκκλησίας υπεράνω κάθε άλλης. Και μολονότι ενδέχεται να δίδουν όρκο με τον οποίο να δεσμεύονται για την αφοσίωσή τους προς το κράτος, εντούτοις πίσω από αυτόν βρίσκεται η υπόσχεση υπακοής προς τη Ρώμη, η οποία τους απαλλάσσει από κάθε δέσμευση εχθρική προς τα συμφέροντά της.

«Η ιστορία μαρτυρεί τις επιτήδειες και επίμονες προσπάθειές της να παρεισφρήσει στις υποθέσεις των εθνών· και, αφού αποκτήσει έρεισμα, να προωθήσει τους δικούς της σκοπούς, ακόμη και με την καταστροφή πριγκίπων και λαών. Κατά το έτος 1204, ο πάπας Ιννοκέντιος Γ' απέσπασε από τον Πέτρο Β', βασιλιά της Αραγωνίας, τον ακόλουθο εκπληκτικό όρκο: “Εγώ, ο Πέτρος, βασιλιάς των Αραγωνίων, ομολογώ και υπόσχομαι να είμαι πάντοτε πιστός και υπάκουος προς τον κύριό μου, τον πάπα Ιννοκέντιο, προς τους καθολικούς διαδόχους του και προς τη Ρωμαϊκή Εκκλησία, και να διατηρώ πιστά το βασίλειό μου στην υπακοή του, υπερασπιζόμενος την Καθολική πίστη και διώκοντας την αιρετική κακία.” —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Αυτό συμφωνεί με τους ισχυρισμούς σχετικά με την εξουσία του Ρωμαίου ποντίφηκα, “ότι του είναι νόμιμο να καθαιρεί αυτοκράτορες” και “ότι μπορεί να απαλλάσσει τους υπηκόους από την υποχρέωση πίστης προς άδικους άρχοντες.” —Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.»

«Και ας ενθυμούμεθα ότι αποτελεί καύχημα της Ρώμης πως ουδέποτε μεταβάλλεται. Οι αρχές του Γρηγορίου Ζ' και του Ιννοκεντίου Γ' εξακολουθούν να είναι οι αρχές της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Και αν διέθετε τη δύναμη, θα τις έθετε σε εφαρμογή με την ίδια σφοδρότητα και σήμερα όπως και στους περασμένους αιώνες. Οι Προτεστάντες ελάχιστα

αντιλαμβάνονται τι πράττουν όταν προτείνουν να δεχθούν τη βοήθεια της Ρώμης στο έργο της εξύψωσης της Κυριακής. Ενώ είναι προσηλωμένοι στην πραγματοποίηση του σκοπού τους, η Ρώμη επιδιώκει να αποκαταστήσει την εξουσία της, να ανακτήσει τη χαμένη της υπεροχή. Άπαξ και εδραιωθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες η αρχή ότι η εκκλησία δύναται να χρησιμοποιεί ή να ελέγχει την εξουσία του κράτους· ότι οι θρησκευτικές τελετουργικές τηρήσεις δύνανται να επιβάλλονται με κοσμικούς νόμους· εν ολίγοις, ότι η εξουσία εκκλησίας και κράτους πρέπει να κυριαρχεί επί της συνείδησης, τότε ο θρίαμβος της Ρώμης στη χώρα αυτή είναι εξασφαλισμένος.»

«Ο λόγος του Θεού έχει δώσει προειδοποίηση για τον επερχόμενο κίνδυνο· αν αυτή αγνοηθεί, ο προτεσταντικός κόσμος θα μάθει ποιοι είναι πραγματικά οι σκοποί της Ρώμης μόνο όταν θα είναι πλέον πολύ αργά για να διαφύγει την παγίδα. Εκείνη αυξάνει σιωπηλά σε δύναμη. Τα δόγματά της ασκούν την επιρροή τους στις νομοθετικές αίθουσες, στις εκκλησίες και στις καρδιές των ανθρώπων. Συσσωρεύει τις υψηλές και ογκώδεις της κατασκευές, στα μυστικά βάθη των οποίων θα επαναληφθούν οι προηγούμενοι διωγμοί της. Κρυφά και απαρατήρητα ενισχύει τις δυνάμεις της, για να προωθήσει τους ίδιους της τους σκοπούς όταν θα έλθει ο καιρός να πλήξει. Το μόνο που επιθυμεί είναι πλεονεκτική θέση, και αυτή ήδη της παρέχεται. Σύντομα θα δούμε και θα αισθανθούμε ποιος είναι ο σκοπός του ρωμαϊκού στοιχείου. Όποιος πιστεύσει και υπακούσει στον λόγο του Θεού, θα υποστεί εξαιτίας αυτού ονειδισμό και διωγμό». The Great Controversy, 580, 581.

Το 2016 εξελέγη ο Τραμπ· έπειτα οι παγκοσμιοποιητές, εκπροσωπούμενοι από τον Μπάιντεν, έκλεψαν τις εκλογές του 2020, αλλά αυτό αναγνωρίζεται μόνο από εκείνους που έχουν όραση 20/20. Στο εδάφιο δεκατρία ο Ντόναλντ Τραμπ «επιστρέφει» το 2024, με περισσότερη ισχύ από ποτέ, και αρχίζει την προετοιμασία του για τη χρυσή εποχή καθώς και για τη μάχη του Πανίου στο εδάφιο δεκαπέντε. Έπειτα ο πάπας Λέων έφθασε για να εδραιώσει το όραμα το 2025, ο τρίτος πάπας που συνδέεται με τις τρεις μάχες των εδαφίων δέκα έως δεκαπέντε, και επίσης με τους τρεις προέδρους αυτών των μαχών. Ο πρώτος και ο τρίτος πάπας και πρόεδρος θεωρούνται συντηρητικοί, ενώ ο ενδιάμεσος πάπας και πρόεδρος ήταν παγκοσμιοποιητές. Η πρώτη συμμαχία ήταν μυστική, η τελευταία είναι φανερή, διότι παριστάνεται στο εδάφιο δεκατέσσερα ως το σύμβολο που εδραιώνει την εξωτερική όραση των προφητειών των εσχάτων ημερών.

Στις 31 Δεκεμβρίου 2023, το έργο του πρώτου αγγέλου, όπως προτυπώθηκε από το έργο του πρώτου διατάγματος, άρχισε να θέτει το θεμέλιο. Η θεμελιώδης δοκιμασία αφορούσε το εάν ο William Miller είχε δίκαιο ή άδικο στην ταύτιση του ότι ήταν η Ρώμη εκείνη που καθιστά εδραιωμένο το όραμα στο εδάφιο δεκατέσσερα. Η ταύτιση της Ρώμης από τον Miller ως του συμβόλου που εγκαθίδρυσε το προφητικό όραμα των εσχάτων ημερών είναι, από ορισμένες απόψεις, η πλέον σημαντική από όλες τις θεμελιώδεις αλήθειες του Miller. Το πώς ο Miller κατέληξε σε ορισμένες κατανοήσεις μπορεί να συναχθεί μόνο μέσω της εφαρμογής αγιασμένης λογικής στον χρόνο και στις περιστάσεις του, αλλά, όσον αφορά μερικές από τις προφητικές του ανακαλύψεις, υπάρχει πολύ συγκεκριμένη μαρτυρία ως προς το γιατί κατέληξε στις κατανοήσεις του. Η πλέον θεμελιώδης από τις κατανοήσεις του ήταν η ταύτιση του ότι είναι η Ρώμη εκείνη που εγκαθιδρύει το όραμα.

Ο Μίλλερ καταθέτει άμεσα πώς ερεύνησε για να κατανοήσει ποιο ήταν εκείνο που «αφαιρέθη» στο βιβλίο του Δανιήλ. Όχι μόνον προσδιορίζει πού βρήκε την απάντησή του, αλλά και μιλεί για τον ενθουσιασμό του όταν ανακάλυψε το πετράδι που αναζητούσε. Ο Άπολλος Χέιλ καταγράφει ένα σχόλιο πάνω στα ίδια τα γραπτά του Μίλλερ, και στο ακόλουθο απόσπασμα ο Χέιλ επισημαίνει πώς ο Μίλλερ έγινε σπουδαστής της προφητείας. Ο Μίλλερ, ως ο αγγελιαφόρος του φωτός που αποσφραγίστηκε το 1798, είναι ιερό παράδειγμα εκείνων τους οποίους ο Δανιήλ ονόμασε «σοφούς», οι οποίοι «κατανοούν» όταν το βιβλίο «αποσφραγίζεται». Η μαρτυρία του Μίλλερ για το πώς οδηγήθηκε στη μελέτη της Γραφής αποτελεί σκόπιμο παράδειγμα από Εκείνον που κυβερνά τα πάντα. Δώστε προσοχή στην πορεία του Μίλλερ, διότι αυτός είναι το παράδειγμα των σοφών που κατανοούν την αύξηση της γνώσεως, ακόμη και αν αυτοί, όπως ο Μίλλερ, εξέρχονται από το σκότος της πλάνης.

«Τον μήνα Μάιο του 1816, περιήλθα υπό έλεγχο αμαρτίας, και ω, ποια φρίκη γέμισε την ψυχή μου! Ξέχασα να φάω. Οι ουρανοί έμοιαζαν σαν χαλκός, και η γη σαν σίδηρος. Έτσι συνέχισα έως τον Οκτώβριο, όταν ο Θεός άνοιξε τους οφθαλμούς μου· και ω, ψυχή μου, τι Σωτήρα ανακάλυψα ότι είναι ο Ιησούς! Οι αμαρτίες μου έπεσαν από την ψυχή μου σαν βάρος· και τότε πόσο σαφής μου φαινόταν η Βίβλος! Όλη μιλούσε για τον Ιησού· ήταν σε κάθε σελίδα και σε κάθε γραμμή. Ω, εκείνη ήταν μια ευτυχισμένη ημέρα! Ήθελα να υπάγω αμέσως στην πατρίδα μου, στον ουρανό· ο Ιησούς ήταν τα πάντα για μένα, και νόμιζα πως μπορούσα να κάνω όλους τους άλλους να τον δουν όπως τον έβλεπα εγώ, αλλά είχα σφάλει.»

«Κατά τη διάρκεια των δώδεκα ετών που ήμουν δεϊστής, διάβασα όλες τις ιστορίες που μπορούσα να βρω· τώρα όμως αγαπούσα τη Βίβλο. Αυτή μιλούσε για τον Ιησού! Ωστόσο, υπήρχε ακόμη μεγάλο μέρος της Βίβλου που μου ήταν σκοτεινό. Το 1818 ή 1819, ενώ συνομιλούσα με έναν φίλο, τον οποίον επισκέφθηκα και ο οποίος με είχε γνωρίσει και με είχε ακούσει να ομιλώ όταν ήμουν δεϊστής, με ρώτησε, με τρόπο αρκετά σημαδιακό, “Τι γνώμη έχεις γι’ αυτό το κείμενο και γι’ εκείνο;” αναφερόμενος στα παλαιά εδάφια στα οποία είχα αντιρρήσεις όταν ήμουν δεϊστής. Κατάλαβα τι επιδίωκε και αποκρίθηκα—Αν μου δώσεις χρόνο, θα σου πω τι σημαίνουν. “Πόσο χρόνο θέλεις;” Δεν γνωρίζω, αλλά θα σου πω, απάντησα, διότι δεν μπορούσα να πιστεύσω ότι ο Θεός είχε δώσει μια αποκάλυψη που δεν θα μπορούσε να γίνει κατανοητή. Τότε έλαβα την απόφαση να μελετήσω τη Βίβλο μου, πιστεύοντας ότι μπορούσα να ανακαλύψω τι εννοούσε το Άγιο Πνεύμα. Αλλά μόλις είχα σχηματίσει αυτή την απόφαση, μου ήλθε η σκέψη—“Ας υποθέσουμε ότι βρεις ένα χωρίο που δεν μπορείς να κατανοήσεις· τι θα κάνεις;”»

«Αυτή η μέθοδος μελέτης της Βίβλου ήλθε τότε στον νου μου:—Θα πάρω τις λέξεις τέτοιων περικοπών, και θα τις παρακολουθήσω μέσα σε όλη τη Βίβλο, και έτσι θα ανακαλύψω τη σημασία τους. Είχα τη Συμφωνία του Cruden, [αγορασμένη το 1798], η οποία, νομίζω, είναι η καλύτερη στον κόσμο· έτσι λοιπόν πήρα αυτήν και τη Βίβλο μου, και κάθισα στο γραφείο μου, και δεν διάβαζα τίποτε άλλο, εκτός από λίγο τις εφημερίδες, διότι ήμουν αποφασισμένος να γνωρίσω τι εννοούσε η Βίβλος μου. Άρχισα από τη Γένεση, και προχωρούσα αργά στην ανάγνωση· και όταν έφθασα σε ένα χωρίο που δεν μπορούσα να καταλάβω, ερευνούσα σε όλη τη Βίβλο για να ανακαλύψω τι σήμαινε. Αφού διήλθα όλη τη Βίβλο με αυτόν τον τρόπο, ω, πόσο λαμπρή και ένδοξη φάνηκε η αλήθεια! Βρήκα εκείνο που σας κηρύττω. Πείσθηκα ότι οι επτά καιροί έληγαν το 1843. Έπειτα έφθασα στις 2300 ημέρες· και αυτές με οδήγησαν στο ίδιο

συμπέρασμα· αλλά δεν είχα καμία σκέψη να εξακριβώσω πότε ερχόταν ο Σωτήρας, και δεν μπορούσα να το πιστεύω· όμως το φως με έπληξε τόσο δυνατά, ώστε δεν ήξερα τι να κάνω. Τότε σκέφθηκα: Πρέπει τώρα να χαλινώσω τον εαυτό μου και να βάλω φρένο· δεν θα προχωρήσω ταχύτερα από τη Βίβλο, και δεν θα μείνω πίσω από αυτήν. Ό,τι διδάσκει η Βίβλος, θα προσκολλώμαι σε αυτό. Ωστόσο, υπήρχαν ακόμη μερικά χωρία που δεν μπορούσα να καταλάβω.»

«Αυτά, λοιπόν, ως προς τον γενικό τρόπο μελέτης της Βίβλου εκ μέρους του. Σε άλλη περίπτωση εξέθεσε τον τρόπο με τον οποίο κατέληγε στο νόημα του κειμένου που έχουμε ενώπιόν μας—στο νόημα τού “παντοτεινού”. “Συνέχισα να διαβάζω”, είπε, “και δεν μπορούσα να βρω καμία άλλη περίπτωση στην οποία να απαντά, παρά μόνο στον Δανιήλ. Τότε έλαβα εκείνες τις λέξεις που συνδέονταν με αυτό, ‘αφαιρεθή’. ‘Θα αφαιρέσει το παντοτεινό’, ‘από του καιρού καθ’ ον το παντοτεινό θέλει αφαιρεθή’, κτλ. Συνέχισα να διαβάζω και νόμιζα πως δεν θα έβρισκα κανένα φως επάνω στο κείμενο· τέλος έφθασα στο 2 Θεσσαλονικείς 2:7, 8. ‘Διότι το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον ο κατέχων τώρα, έως ου εκβληθή εκ του μέσου· και τότε θέλει αποκαλυφθή ο άνομος’, κτλ. Και όταν έφθασα σε εκείνο το κείμενο, ω, πόσο καθαρή και ένδοξη εφάνη η αλήθεια! Εκεί είναι! αυτό είναι “το παντοτεινό!” Λοιπόν, τώρα, τι εννοεί ο Παύλος με το “ο κατέχων τώρα”, ή ο εμποδίζων; Με τον “άνθρωπο της αμαρτίας” και τον “άνομο” εννοείται ο Παπισμός. Λοιπόν, τι είναι εκείνο που εμποδίζει τον Παπισμό να αποκαλυφθεί; Μα, είναι ο Παγανισμός· λοιπόν, τότε, “το παντοτεινό” πρέπει να σημαίνει τον Παγανισμό.”» Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 66.

Η προνοιακή καθοδήγηση της μελέτης του Μίλλερ, τόσο από ανθρώπινο όσο και από Θείο παράγοντα, καταγράφεται στην αφήγηση. Ο παλαιός του φίλος τον παρότρυνε, και οι σκέψεις που του ήλθαν ήταν η φωνή του αγγέλου Γαβριήλ, τον οποίον η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει, «γραμμή επί γραμμής», ως τον άγγελο που επανειλημμένως επισκεπτόταν τον Μίλλερ. Ο ίδιος προσδιορίζει τους επτά καιρούς ως την πρώτη του ανακάλυψη και κατόπιν προσδιορίζει τις 2.300 ως τον δεύτερο μάρτυρα των επτά καιρών, διότι αμφοτέρως έληγαν το 1843 (όπως αρχικώς πίστευε). Αυτές οι δύο προφητείες είναι οι ανακαλύψεις του, το άλφα και το ωμέγα, και μέσα στην προφητική τους σχέση προς τον Μίλλερ προσδιορίζουν το σφάλμα που επρόκειτο να διορθώσει ο Σάμουελ Σνόου με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο εγκαινίασε το «κίνημα του εβδόμου μηνός». Το κίνημα της Κραυγής του Μεσονυκτίου ήταν το «κίνημα του εβδόμου μηνός» όταν εξήλθε από τη συνέλευση στρατοπέδευσης του Έξετερ, διότι προσδιόριζε τον ερχομό του Κυρίου κατά τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός, η οποία το 1844 έπεφτε στις 22 Οκτωβρίου.

Το σφάλμα που παράγει την ενδυνάμωση του δευτέρου αγγέλου παριστάνεται από την αρχική κατανόηση του Μίλλερ ότι οι επτά καιροί και τα 2.300 έτη ολοκληρώνονταν μαζί το 1843. Στο απόσπασμα, η επόμενη διδαχή που εξετάζεται είναι το πώς ο Μίλλερ κατέληξε να ταυτοποιήσει τη Ρώμη ως το σύμβολο που καθιερώνει το όραμα. Οι διδάσκαλοι της Αντβεντιστικής ιστορίας επισημαίνουν ότι όλες οι προφητικές κατανοήσεις του Γουίλιαμ Μίλλερ βασιζόνταν στην αναγνώριση εκ μέρους του δύο ερημωτικών δυνάμεων. Κατανοούσε ότι αυτές οι δύο ερημωτικές δυνάμεις ήταν η ειδωλολατρική και η παπική Ρώμη, και διέκρινε αυτές τις δύο δυνάμεις στη Β΄ Θεσσαλονικείς όταν κατέληξε να κατανοήσει ότι το «καθημερινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ είναι η ειδωλολατρική Ρώμη. Κάθε προφητικό υπόδειγμα που παρουσίασε ο Μίλλερ, τον οποίο, όπως μας

πληροφορεί η αδελφή Γουάιτ, επισκέπτονταν επανειλημμένως άγγελιοι, βασιζόταν στην κατανόησή του ότι η Ρώμη καθιερώνει το όραμα. Κάθε ένα!

Από τις 31 Δεκεμβρίου 2023, ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Από εκείνο το σημείο είχε αρχίσει η θεμελιώδης δοκιμασία, και έφθασε στο τέλος της όταν ο πρώτος πάπας από τις Ηνωμένες Πολιτείες άρχισε τη βασιλεία του στις 8 Μαΐου 2025. Κατά το σημείο εκείνο άρχισε η δοκιμασία του ναού.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο και θα χρησιμοποιήσουμε τα «250» έτη ως μάρτυρα για να στηρίζουμε την ταύτισή μας ότι η θεμελιώδης δοκιμασία έληξε με τον νυν πάπα.